

Der Widerschein des Ewigen Lichtes. Marienscheinungen und Gnadenbilder als Zeichen des Gotteskraft. /Marianische Schriften des Internationalen Mariologischen Arbeitskreises Kevelaer/. Hrsg. German Rovira. Kevelaer 1984. ss. 285. Verlag Butzon et Bercker.

Mariologia powoli przezwycięża szok, jaki spadł na nią wraz z Vaticanum II. Teologowie niemieccy w sposób widoczny pracują nad wyprowadzeniem jej z impasu. Trzeba wymienić ze szczególnym uznaniem pracę W. Beinerta /Heute von Marian reden? Herder 1974; Maria heute ehren, Herder 1977 - kiedyż ta ostatnia świetna pozycja ukaze się w polskim przekładzie?!/ oraz wydawnictwa niemieckiego towarzystwa mariologicznego /Die Deutsche Arbeitsgemeinschaft für Mariologie/, któremu przewodniczy H. Petri. Wydarzeniem godnym odnotowania stała się edycja podręcznika mariologii /Handbuch der Marienkunde. Pustet 1984/. Kolejnym znakiem "wychodzenia z kryzysu" jest książka Der Widerschein des Ewigen Lichtes, która stanowi tom IV serii mariologicznej "Die Marianische Schriften des Internationalen Mariologischen Arbeitskreises Kevelaer". W 1980 roku ukazała się w tej serii książka Im Gewande des Heils o niepokalanym poczęciu, w 1981 Das Zeichen des Allmächtigen o dziewiczym macierzyństwie Maryi w jego związku z życiem chrześcijańskim, w 1982 Die Mutter der schönen Liebe o czci Maryi w życiu Kościoła i chrześcijan. Kolejny, omawiany tutaj tom podejmuje jako zadanie "analizę teologicznego uzasadnienia oraz znaczenia czci łaskami słynących obrazów i objawień maryjnych w życiu Kościoła".

Materiał został ułożony w cztery bloki: I. Nauka o objawieniach w ogólności: objawienia a słowo prorockie według Nowego Testamentu /J. Scharbert, G. Rovira/, refleksja teologa fundamentalisty na temat objawień prywatnych i czci Maryi /J. Schumacher/, objawienia autentyczne i fałszywe /J. B. Torelló/; II. Historyczne rozważania o łaskami słynących obrazach Maryi, pielgrzymkach, miejscach pielgrzymkowych i objawieniach: obrazy i relikwie Maryi /L. M. Herrán/, Maryja w sztuce łacińskiego Zachodu /W. N. Schumacher/, część ikon i ikonoklazm /E. Ch. Suttner/, pobożność maryjna i maryjne pielgrzymki w czasach reformy katolickiej /R. Bäumer/, Katarzyna Labouré, La Salette, Fatima, Banneux /J. Auda/; III. Rozważania duchowe /m.in. dobrze udokumentowany artykuł Fatima a papież A.C. do Amarala/; IV. Dokumenty; w tym dziale znajdujemy teksty na temat objawień napisane przez Piotra Kanizjusza, Manuela Risco, Orygenes, Cypriana z Kartaginy, Grzegorza z Nisy, Jana Gersona i Wilhelma Emmanuela von Kettelera.

Objawienia prywatne stały się poważną komponentą egzystencji Kościoła rzymskokatolickiego, zwłaszcza od czasu objawień w Lourdes. Protestantyzm albo nie przyjmuje ich do wiadomości, albo je kwestionuje, albo nie bardzo wie, jakie zająć stanowisko. Również po stronie katolickiej krzyżują się opinie. Teologowie na ogół wykazują sporą rezerwę w stosunku do tego tematu. Trzeba mieć sporo odwagi, by podjąć to zagadnienie jako przedmiot studium teologicznego. Dr German Rovira zdobył się na taką odwagę - i dobrze się stało. Dzięki temu otrzymaliśmy wartościowy tom zbierający w jedno współczesną wiedzę na temat objawień Maryi. Książka przynosi wartościową informację biblijną, historyczną i teologiczną. Wejdzie do literatury jako swego rodzaju summa na temat objawień maryjnych.

Należy pogratulować wydawcy, że udało mu się ustrzec ten trudny temat przed dwoma krańcowymi stanowiskami: skrajnym sceptycyzmem i bezkrytycznym entuzjazmem. Znajdujemy w książce bogate zestawienie błędów, od których nie są wolne nawet uznane objawienia. Teologowie i autorytety kościelne zmuszone do zajmowania stanowiska odnośnie do nowych objawień będą szczególnie wdzięczne prof. J. Schumacherowi za jego zestawienie kryteriów rozróżniania objawień autentycznych i fałszywych oraz dr J. Torelló za ten sam temat.

Warto przy tej okazji przypomnieć dwie wyjątkowo pożyteczne oraz interesujące pozycje z tego samego zakresu: A. R i - v e r a. Las apariciones marianas no reconocidas por la Iglesia /"Ephemerides Mariologicae" 22: 1972 s. 405-413/, gdzie znajdujemy tabelę zestawiającą maryjne objawienia prywatne nie uznane lub wyraźnie odrzucone przez Kościół w okresie 1931-1970, oraz dzieło zbiorowe poświęcone prawdziwym i fałszywym objawieniom w Kościele. B. B i l l e t, J. M. A l o n s o, B. B o b r i n s k o y, M. O r a i s o n, R. L a u r e n - t i n. Vraies et fausses apparitions dans l'Eglise. Ed. 2. Paris 1976. P. Lethielleux; Montréal, Ed. Bellarmin /wydanie przejrzane i poprawione/. Książka przedrukowuje tabelę z "Ephemerides Mariologicae", ale uzupełnia ją do 1975 r., dodaje też jedno objawienie sprzed 1930 r. W okresie 1928-1975 rejestruje 232 nie uznane przez władze kościelne objawienia przypisywane Matce Najświętszej.

Tabela nie uznanych przez Kościół prywatnych
"objawień maryjnych" w latach 1928-1975:

1. Włochy	- 78	17. Grecja	- 2
2. Francja	- 30	18. Węgry	- 2
3. RFN, NRD	- 20	19. Litwa	- 2
4. Belgia	- 17	20. Luksemburg	- 2
5. Hiszpania	- 12	21. Meksyk	- 2
6. USA	- 9	22. Filipiny	- 2
7. Kanada	- 6	23. Portugalia	- 2
8. Szwajcaria	- 5	24. Rumunia	- 2
9. Brazylia	- 4	25. Algeria	- 1
10. Holandia	- 4	26. Chiny	- 1
11. Irlandia	- 4	27. Egipt	- 1
12. Polska	- 4	28. Liban	- 1
13. Kolumbia	- 3	29. Palestyna	- 1
14. Czechosłowacja	- 3	30. Peru	- 1
15. Anglia	- 2	31. ZSRR /Ukraina/	1
16. Austria	- 2	32. Jugosławia	- 1

Do objawień polskich wykaz zalicza: 1/ objawienia S. Faustyny Kowalskiej z 1938 r. /wiemy, że tę informację należy sprostować/, 2/ w Lublinie w 1949 r., 3/ w Warszawie w 1959 r. /liczni ludzie twierdzili, że widzą postać Matki Najświętszej na wieży kościoła św. Augustyna i 4/ w Krakowie w 1957 r.

Książka "Der Widerschein ..." zyskałaby na swej wartości, gdyby uzupełniono ją wypowiedziami autorów prawosławnych i protestanckich. Szkoda, że nie znajdujemy indeksu rzeczowego, co utrudnia korzystanie z tej cennej pozycji, którą z zainteresowaniem weźmie do ręki nie tylko teolog, ale również socjolog i psycholog religii, autorytety odpowiedzialne w Kościele za prawidłowy rozwój pobożności ludu Bożego, jak też szersze kręgi osób skłonnych dopatrywać się w objawieniach prywatnych znaku naszego czasu.

Stanisław C. Napiórkowski OFMConv.